

КОМУСЬ ГОЛОВНОМУ

Як завжди, вдома щось сталося. Мама кричить, тато сердиться. Пішла до психолога, може, зі мною щось не так. Приходжу. Її нема. Ну... почекала трохи. Приходить. Кажу: - «Я Вас, вже тут трохи, давно чекаю». А вона мені: - «Ну, роботи багато, адже працюю лише чотири години, а потрібно і консультивати, і діагностувати, займатися корекційною роботою, готувати і проводити різні заняття... Ну, мало що з того я зрозуміла, але нащо мені все це, чим там хто займається. Мені потрібна допомога тут і зараз, в мене реальна проблема – мене не розуміють батьки. Я не можу сказати їм жодного слова, щоб не наразитися на критику, докори чи фрази типу: «Не послухала! Сама винна!» Ну в чому я винна? В тому, що ділюся своїми проблемами зі сторонньою людиною; в тому, що їй тепер я можу розповісти про мій перший статевий досвід (який вже в мене був, але ж вдома я - нікому); про те, що в класі хтось там робить надрізи на руці, бо боїться, що до нього прийдуть додому, всіх поріжуть і поб'ють; про те, що мою подружку силою зтягнули до туалету, а вчителі лише розводять руками і кажуть: - «Ну, так буває! Нічого страшного!»

Немає моєї вини в тому, що в цьому маленькому кабінеті, де навіть немає вікна, я можу розповісти і сказати все, що хочу і не почути жодного слова докору, не вловити жодної насмішки чи глузливого погляду. Мені приємно, що ця людина відкладає купу своїх протоколів, планів, звітів і розмовляє зі мною цілих дві години (а це, між іншим, половина її робочого дня), бо мені погано, бо знов вкотре я почула вдома, що моя майбутня професія - безнадійна, що я не здам ЗНО, бо пішла гуляти у п'ятницю ввечері, ну і що все у нас погано, погано, погано, а буде ще гірше, гірше, гірше!

Не знаю чи це вийшло ессе чи не ессе, але можливо його прочитає хтось там зверху, ну хтось головний. То хочу попросити, щоб у психологів майбутнього було більше робочого часу, більше часу на роботу з людьми, бо їм просто необхідно працювати з нашими батьками, тоді буде менше проблем з нами – дітьми.

Дякую тим, хто придумав, що у наших закладах мають бути психологи, бо тепер, навіть коли у мене все добре, я заходжу просто поговорити і я – щаслива. І лише я у класі знаю, що таке «афірмації»: «Я здам ЗНО! Я вступлю у свій виш! Я здобуду професію! І у мене все добре, добре, добре, а буде ще краще, краще, краще...».

Дякую психологу!!!